

Nyerges György
(1937-1982)

Nehéz dolog nekrológót írni egy olyan emberről, akinek korai halála még frissen él emlékezetünkben, és akiről nem tudunk sokat. Nevén kívül én is csak azt tudom róla, hogy 19 évig tanított ebben a gimnáziumban történelmet, valamint magyar nyelvet és irodalmat. Nagyon érdekelte a sport, futballkapusként játszott csapatában. Mikor az aktív futballista sorból kiöregedett, a gimnázium pályáján vezette a mérkőzéseket.

Tavaly ősszel, amikor ebbe az iskolába kerültem, idősebb társaim mondták, hogy milyen szerencsém van, nagyszerű tanárt kaptam. Egy hónap alatt bebizonyosodott, hogy igazuk van. Egyéni óravezetése mindig tartogatott számunkra valami meglepetést. Első órán, amikor bejött, mindenki megdermedt a vér, ijedten néztünk egymásra: micsoda szenvedések lesznek még itt! A tanár úr összevont szemöldökkel állt meg a tanári asztal mellett, széles mozdulattal letette a naplót az asztalra, és intett a hetesnek, aki eldadogta jelentenivalóját, helyére ment, és mi leültünk. Még mindig szigorúan szemlélt bennünket, szorosra összezárt ajkai, keskeny arca és összevont szemöldöke biztosította a hatást. Néhány pillanatig állt így – a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani, ha nem lett volna olyan nagy zaj az utcán – majd hirtelen megenyhültek vonásai. Leült a tanári székre, és úgy helyezkedett el, hogy mindenkit jól lásson. „ *Most bemutatkozunk egymásnak, jó?* ” kérdezte, mintha mondaná.

És a bemutatkozással elment az első óra, mint minden más esetben. De ez más volt. Már a második órán kiderült, hogy milyen széles látókörű. Azt hiszem, egy igazán jó magyartanárnak szinte mindenhez értenie kell. Óráin sokszor megnevettetett bennünket, mindig kész volt a tréfára. Óráit beszélgetéssel kezdte: kiszemelt valakit, és azt kérdezgette, míg mi, a többiek majd meghaltunk a nevetéstől. Aztán egyszerre észrevettük, hogy már az anyagot magyarázza. A beszélgetés és a tananyag közötti finom átmenetet legtöbbször csak akkor fedeztük fel, amikor már volt időnk róla gondolkodni.

Mindig magával ragadott bennünket jellegzetes humora. Talán csak ez lett volna benne, amiért annyira kedveltük? Nem. Minden bizonnyal volt benne valami, amit megfogalmazni nem is tudok, de úgy érzem, Szép Ernő versében benne van: „ *Én úgy szerettem volna élni, / Minden halandóval beszélni, / Mindenkinek nevét kérdezni, / Mindenkinek szívét érezni, / A járdán osztani virágot, / Tegezni az egész világot.*”

Nyerges György tanár úrtól sajnos végleg el kellett búcsúznunk. Emlékezzünk tehát a legjobb, legszebb percekre, órákra, amelyeket vele töltöttünk, hiszen ha valaki emlékeinkben él, az sosem hal meg egészen. És Nyerges tanár urat nem lehet elfelejteni.

Molnár Simon
(volt tanítványa)